

Presidència de la Generalitat

LLEI 10/2007, de 20 de març, de la Generalitat, de Règim Econòmic Matrimonial Valencià. [2007/3745]

Sia notori i manifest a tots els ciutadans que les Corts Valencianes han aprovat, i jo, d'acord amb el que estableixen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, en nom del Rei, promulgue la llei següent:

PREÀMBUL

La Llei foral relativa al règim econòmic matrimonial és una de les que exigeix un esforç més intens d'adaptació constitucional respecte al que va ser la regulació foral de tal matèria i, a més, per referir-se a una realitat social molt mudable i per ser pròxima als ciutadans, és de les que planteja problemes més necessitats d'un equilibrat enfocament jurídic.

En efecte, la regulació foral del règim econòmic matrimonial gira-va entorn de dos idees bàsiques, les quals eren, d'un costat, la subordinació de la dona al marit a qui competia, fonamentalment, la responsabilitat econòmica del matrimoni i de la família i, d'un altre, el règim dotal amb el seu significat foral.

La subordinació de la dona al marit és absolutament incompatible amb l'article 14 de la nostra Constitució. Per això tota regulació del règim econòmic del matrimoni valencià ha d'adaptar la normativa foral a la inqüestionable igualtat entre home i dona en punt a gestió i responsabilitat econòmiques del matrimoni i de la família.

La major dificultat a l'hora d'accedir a un lloc de treball, la desigualtat salarial real, el sostre de cristall, el fet que la cria dels fills, la cura dels majors o discapacitats, les tasques de la llar, encara siga una ocupació que desenrotllen de manera fonamental les dones en detriment de la seua projecció professional i laboral justifiquen en esta llei l'adopció de determinades mesures de protecció integral de la família i el reconeixement del treball domèstic com a contribució a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

El degut respecte als valors constitucionals exigeix que l'exercici de la competència legislativa en matèria de Dret foral civil, que l'article 49.1.2a de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana atribueix en exclusiva a La Generalitat, es porte a efecte, partint de l'existència en la nostra legislació foral d'una normativa sobre règim econòmic matrimonial valencià, salvant d'ell el constitucionalment impecable, adaptant-lo a les necessitats de la nostra societat i reordenant-lo a fi que no perda la necessària harmonia interna com a conseqüència del filtrat constitucional del que fóra el règim econòmic del matrimoni valencià en el nostre Dret foral.

És per les raons al·ludides, per la qual cosa l'exercici de la competència estatutària en esta matèria donarà lloc a una normativa necessàriament diferent de la que estiguera vigent en la nostra època foral, però reconoscible en ella a través d'institucions com la carta de nupcias, les donacions per raó de matrimoni, la llibertat de pactes quant al règim econòmic matrimonial, l'adopció del règim de separació de béns com a règim econòmic matrimonial supletori o la germania.

D'esta manera, el Dret civil enlluminat en l'exercici de la competència de l'article 49.1 2a de l'Estatut entronca inqüestionablement amb el que fóra el nostre Dret foral civil del que se separa només en allò en el que s'ha de donar resposta a les exigències més urgents de la nostra societat i en el que exigeix el respecte als valors i principis de la nostra Constitució, la qual opera, precisament, des d'eixos mateixos principis i valors, com a causa irrenunciable de la reintegració als valencians del que fóra el seu Dret foral civil, omplint així, amb esta actualitzada i constitucionalitzada reintegració, una part del contingut de la competència que l'article 49.1.2a de l'Estatut d'Autonomia reconeix, en exclusiva, a La Generalitat, d'acord amb el que estableix l'article 7 i la Disposició Transitòria Tercera d'este mateix Text Legal.

Esta llei és el primer pas en la recuperació del Dret foral valencià amb l'objectiu i intenció de poder desenrotllar en el futur un Codi de Dret foral valencià que englobe les distintes lleis sectorials que es promulguen.

Presidencia de la Generalitat

LEY 10/2007, de 20 de marzo, de la Generalitat, de Régimen Económico Matrimonial Valenciano. [2007/3745]

Sea notorio y manifiesto a todos los ciudadanos, que las Cortes Valencianas han aprobado, y yo, de acuerdo con lo establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía, en nombre del Rey, promulgo la siguiente ley:

PREÁMBULO

La ley foral relativa al régimen económico matrimonial es una de las que exige un esfuerzo más intenso de adaptación constitucional respecto a lo que fue la regulación foral de tal materia, y, además, por referirse a una realidad social muy mudable y por ser próxima a los ciudadanos, es de las que plantea problemas más necesitados de un equilibrado enfoque jurídico.

En efecto, la regulación foral del régimen económico matrimonial gira en torno a dos ideas básicas, que eran, por una parte, la subordinación de la mujer al marido, a quien competía, fundamentalmente, la responsabilidad económica del matrimonio y de la familia, y de otro, el régimen dotal con su significado foral.

La subordinación de la mujer al marido es absolutamente incompatible con el artículo 14 de nuestra Constitución. Por eso, toda regulación del régimen económico del matrimonio valenciano debe adaptar la normativa foral a la incuestionable igualdad entre hombre y mujer en lo que se refiere a gestión y responsabilidad económicas del matrimonio y de la familia.

La mayor dificultad a la hora de acceder a un lugar de trabajo, la desigualdad salarial real, el techo de cristal, el hecho que la crianza de los hijos, el cuidado de los mayores o discapacitados, las tareas del hogar, aunque sea una ocupación que desarrollen de manera fundamental las mujeres en detrimento de su proyección profesional y laboral, justifican en esta ley la adopción de determinadas medidas de protección integral de la familia y el reconocimiento del trabajo doméstico como contribución al levantamiento de las cargas del matrimonio.

El debido respeto a los valores constitucionales exige que el ejercicio de la competencia legislativa en materia de Derecho foral civil, que el artículo 49.1.2a del Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana atribuye en exclusiva a La Generalitat, se lleve a cabo, partiendo de la existencia en nuestra legislación foral de una normativa sobre régimen económico matrimonial valenciano, salvando de él lo constitucionalmente impecable, adaptándolo a las necesidades de nuestra sociedad y reordenándolo a fin de que no pierda la necesaria armonía interna como consecuencia del filtrado constitucional de lo que fuera el régimen económico del matrimonio valenciano en nuestro Derecho foral.

Es por las razones aludidas por lo que el ejercicio de la competencia estatutaria en esta materia dará lugar a una normativa necesariamente diferente de la que estuviera vigente en nuestra época foral, pero reconocible en ella a través de instituciones como la carta de nupcias, las donaciones por razón de matrimonio, la libertad de pactos en cuanto al régimen económico matrimonial, la adopción del régimen de separación de bienes como régimen económico matrimonial supletorio o la germania.

De esta manera, el Derecho civil alumbrado en el ejercicio de la competencia del artículo 49.1 2a del Estatuto entronca inqüestionablemente con el que fuera nuestro Derecho foral civil, del que se separa sólo en aquello en lo que se debe dar respuesta a las exigencias más urgentes de nuestra sociedad y en lo que exige el respeto a los valores y principios de nuestra Constitución, la cual opera, precisamente, desde esos mismos principios y valores, como causa irrenunciable de la reintegración a los valencianos del que fue su Derecho foral civil, llenando así, con esta actualizada y constitucionalizada reintegración, una parte del contenido de la competencia que el artículo 49.1.2a del Estatuto de Autonomía reconoce en exclusiva a La Generalitat, de acuerdo con lo establecido en el artículo 7 y la Disposición Transitoria Tercera de este mismo Texto Legal.

Esta ley es el primer paso en la recuperación del Derecho foral valenciano, con el objetivo y la intención de poder desarrollar en el futuro un Código de Derecho foral valenciano que englobe las distintas leyes sectoriales que se promulguen.

La present Llei sobre règim econòmic matrimonial consta d'una Exposició de Motius, tres títols, que es dediquen respectivament a les disposicions comunes del règim econòmic matrimonial valencià, a la germania i al règim legal supletori valencià. El primer d'estos tres títols està, per la seua banda, dividit en cinc capítols, referits a les disposicions generals, les càrregues de la família, la vivenda habitual, la carta de núpies o capitulacions matrimonials i les donacions per raó de matrimoni, respectivament. Així mateix esta Llei es compon de quaranta huit articles. Finalment, inclou dos disposicions transitòries, una addicional i quatre disposicions finals.

TÍTOL I
Disposicions comunes del règim
econòmic matrimonial valencià

CAPÍTOL I
Disposicions generals

Article 1. Objecte

1. Esta llei té com a objecte regular el règim econòmic matrimonial valencià.

2. La regulació esmentada es du a terme des de la recuperació del Dret foral civil valencià i el seu desenrotllament i adaptació pertinents als valors i principis constitucionals, així com a les noves demandes socials.

Article 2. Àmbit d'aplicació

Esta llei s'aplicarà als matrimonis els efectes dels quals hagen de regir-se per la llei valenciana, de conformitat amb l'article 3 de l'Estatut d'autonomia i les normes per a resoldre conflictes de lleis aprovades per l'Estat, en exercici de la competència exclusiva que li reconeix la Constitució.

Article 3. El principi d'igualtat com a fonament del règim econòmic matrimonial valencià

El règim econòmic matrimonial valencià té com a fonament la plena igualtat jurídica dels cònjuges i es defineix per la més absoluta llibertat civil entre els mateixos, sense perjudici de la necessària protecció social, econòmica i jurídica de la família, en especial en els casos de violència de gènere o familiar, i de les mesures de protecció integral dels fills menors i discapacitats, així com de persones majors, o en situació de dependència, que en esta Llei es contemplen i que tenen com a objecte garantir el ple exercici dels drets i el compliment dels deures familiars.

Article 4. Gènesi del règim econòmic matrimonial valencià

El règim econòmic matrimonial valencià, amb els objectius i el fonament assenyalats en l'article anterior, s'acordarà pels cònjuges amb total i sencera llibertat civil en la carta de núpies que atorguen a este efecte sense altres limitacions que les establides en esta Llei, anteriorment al matrimoni o bé amb posterioritat, constant el mateix.

Article 5. Modificació del règim econòmic matrimonial valencià. Els seus efectes front a tercers

1. Els cònjuges podran modificar el seu règim econòmic matrimonial amb la mateixa llibertat amb què el van configurar.

2. La modificació del règim econòmic matrimonial valencià en cas perjudicarà els drets ja adquirits per tercers abans del seu coneixement efectiu o, en tot cas, de la publicació oficial en el registre públic competent.

Article 6. Règim legal supletori valencià

A falta de carta de núpies o capitulacions matrimonials, o quan estes siguen ineficaces, el règim econòmic aplicable serà el de separació de béns, sense que la celebració del matrimoni tinga una altra transcendència econòmica per als consorts que la d'afectar les seues rendes i patrimonis respectius a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

La presente ley sobre régimen económico matrimonial consta de una Exposición de Motivos y tres títulos, que se dedican respectivamente a las disposiciones comunes del régimen económico matrimonial valenciano, a la germanía y al régimen legal supletorio valenciano. El primero de estos tres títulos está, por su parte, dividido en cinco capítulos, referidos a las disposiciones generales, las cargas de la familia, la vivienda habitual, la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales y las donaciones por razón de matrimonio, respectivamente. Asimismo, esta ley se compone de cuarenta y ocho artículos. Finalmente, incluye dos disposiciones transitorias, una adicional y cuatro disposiciones finales.

TÍTULO I
Disposiciones comunes del régimen
económico matrimonial valenciano

CAPÍTULO I
Disposiciones generales

Artículo 1. Objeto

1. La presente ley tiene como objeto regular el régimen económico matrimonial valenciano.

2. Dicha regulación se lleva a cabo desde la recuperación del Derecho foral civil valenciano y su pertinente desarrollo y adaptación a los valores y principios constitucionales, así como a las nuevas demandas sociales.

Artículo 2. Ámbito de aplicación

Esta ley se aplicará a los matrimonios cuyos efectos deban regirse por la ley valenciana, conforme al artículo 3 del Estatuto de autonomía y a las normas para resolver conflictos de leyes aprobadas por el Estado, en ejercicio de la competencia exclusiva que le reconoce la Constitución.

Artículo 3. El principio de igualdad como fundamento del régimen económico matrimonial valenciano

El régimen económico matrimonial valenciano tiene como fundamento la plena igualdad jurídica de los cónyuges y se define por la más absoluta libertad civil entre los mismos, sin perjuicio de la necesaria protección social, económica y jurídica de la familia, en especial en los casos de violencia de género o familiar y de las medidas de protección integral de los hijos menores y discapacitados, así como de personas mayores o en situación de dependencia, que en esta ley se contemplan y que tienen como objeto garantizar el pleno ejercicio de los derechos y el cumplimiento de los deberes familiares.

Artículo 4. Génesis del régimen económico matrimonial valenciano

El régimen económico matrimonial valenciano, con los objetivos y el fundamento señalados en el artículo anterior, se acordará por los cónyuges con total y entera libertad civil en la carta de nupcias que otorguen a este efecto sin otras limitaciones que las establecidas en esta ley, anteriormente al matrimonio o bien con posterioridad, constante el mismo.

Artículo 5. Modificación del régimen económico matrimonial valenciano. Sus efectos frente a terceros

1. Los cónyuges podrán modificar su régimen económico matrimonial con la misma libertad con que lo configuraron.

2. La modificación del régimen económico matrimonial valenciano en ningún caso perjudicará los derechos ya adquiridos por terceros antes de su efectivo conocimiento o, en todo caso, de la publicación oficial en el registro público competente.

Artículo 6. Régimen legal supletorio valenciano

A falta de carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales, o cuando estas sean ineficaces, el régimen económico aplicable será el de separación de bienes, sin que la celebración del matrimonio tenga otra transcendencia económica para los consortes que la de afectar a sus respectivas rentas y patrimonios al levantamiento de las cargas del matrimonio.

Article 7. Llibertat de contractació i representació

1. Siga quin siga el règim econòmic matrimonial, els cònjuges podran celebrar entre ells qualsevol classe d'actes i negocis jurídics.

2. Cap dels cònjuges no podrà atribuir-se la representació de l'altre sense que li haja sigut atribuïda voluntàriament per este o legalment, si és el cas, en la celebració d'actes i negocis jurídics, ja siga entre ells o amb tercers, tret dels actes propis de la potestat domèstica on s'entén que cada cònjuge actua en nom de tots dos.

CAPÍTOL II

*De les càrregues del matrimoni**Article 8. Afecció especial dels béns dels cònjuges a l'alçament de les càrregues del matrimoni*

1. Amb independència del règim econòmic matrimonial, els cònjuges estan obligats a contribuir a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

2. La forma i mesura en què cada un dels cònjuges contribuïska a l'alçament de les càrregues del matrimoni serà la que resulte de l'acord entre els dos i, en defecte d'este acord, en la forma i mesura que resulte proporcional a les seues rendes i patrimonis respectius.

3. Els béns agermanats i, si és el cas, les donacions per raó del matrimoni estan especialment afectes a l'alçament de les càrregues del matrimoni, sense perjudi de la responsabilitat patrimonial universal dels cònjuges.

Article 9. Les càrregues del matrimoni. Concepte

Tenen la consideració de càrregues del matrimoni els necessaris per al manteniment de la família, amb l'adequació als usos i el nivell de la vida familiar, i en especial:

1. Les despeses necessàries per a complir el deure d'aliments entre els cònjuges i el d'estos amb els seus fills comuns o amb els de qualsevol d'ells que convisquen amb el matrimoni, amb els fills discapacitats, així com amb els ascendents que, convivint o no amb la família, estiguen baix la seua dependència econòmica i/o assistencial, o els propis recursos dels quals siguen insuficients per a esta finalitat.

2. Les atencions de previsió, adequades als usos i circumstàncies de la família, referides a les persones relacionades en el paràgraf anterior.

3. Les despeses d'adquisició, conservació i millora dels béns i drets de titularitat conjunta i les mateixes despeses en relació amb els béns de titularitat privativa d'algun dels membres de la família, però només en proporció al valor del seu ús, quan este corresponga a la família i s'exercite efectivament per aquesta.

4. No tenen la consideració de càrregues familiars les despeses derivades de la gestió i defensa dels béns privatius, exceptuant els establits en l'apartat anterior. Tampoc seran considerades càrregues familiars els gastos que corresponen a l'interés exclusiu d'un dels cònjuges.

Article 10. Deure d'informació econòmica entre els cònjuges

1. Als efectes de complir amb l'obligació de contribuir a l'alçament de les càrregues del matrimoni, els cònjuges hauran d'informar-se recíprocament sobre la composició dels seus patrimonis respectius i sobre els rendiments de les seues activitats respectives. No obstant l'anterior, els cònjuges podran dispensar-se expressament de la dita obligació d'informació patrimonial.

2. En tot cas, els cònjuges estan obligats a informar-se recíprocament sobre els actes d'administració que, si és el cas, duguen a terme sobre el patrimoni comú, si hi ha, i sobre les despeses que duguen a terme per a satisfer les càrregues del matrimoni.

Article 11. Despeses d'un cònjuge per a satisfer les necessitats ordinàries de la família

1. Dels actes d'un cònjuge dirigits a satisfer les necessitats ordinàries de la família, segons els usos del lloc i les circumstàncies d'esta, respondran front a tercers, en primer lloc i solidàriament, els béns del cònjuge que va contraure el deute, els béns agermanats i, si és el cas, les donacions per raó del matrimoni a què es referix l'article 31, i subsidiàriament els de l'altre cònjuge.

Artículo 7. Libertad de contratación y representación

1. Sea cual sea el régimen económico matrimonial, los cónyuges podrán celebrar entre ellos cualquier clase de actos y negocios jurídicos.

2. Ninguno de los cónyuges podrá atribuirse la representación del otro sin que le haya sido atribuida voluntariamente por este o legalmente, en su caso, en la celebración de actos y negocios jurídicos, ya sea entre ellos o con terceros, salvo los actos propios de la potestad doméstica, en que se entiende que cada cónyuge actúa en nombre de los dos.

CAPÍTULO II

*De las cargas del matrimonio**Artículo 8. Afección especial de los bienes de los cónyuges al levantamiento de las cargas del matrimonio*

1. Con independencia del régimen económico matrimonial, los cónyuges están obligados a contribuir al levantamiento de las cargas del matrimonio.

2. La forma y medida en la que cada uno de los cónyuges contribuya al levantamiento de las cargas del matrimonio será la que resulte del acuerdo entre los dos y, en defecto de tal acuerdo, en la forma y medida que resulte proporcional a sus respectivas rentas y patrimonios.

3. Los bienes agermanados y, en su caso, las donaciones por razón del matrimonio están especialmente afectos al levantamiento de las cargas del matrimonio, sin perjuicio de la responsabilidad patrimonial universal de los cónyuges.

Artículo 9. Las cargas del matrimonio. Concepto

Tienen la consideración de cargas del matrimonio los necesarios para el mantenimiento de la familia, con la adecuación a los usos y el nivel de la vida familiar, y en especial:

1. Los gastos necesarios para cumplir el deber alimenticio entre los cónyuges y de éstos para con sus hijos comunes o los de cualquiera de ellos que convivan con el matrimonio, los hijos discapacitados, así como para con los ascendientes que, conviviendo o no con la familia, estén bajo su dependencia económica y/o asistencial, o cuyos propios recursos sean insuficientes a tal fin.

2. Las atenciones de previsión, adecuadas a los usos y circunstancias de la familia, referidas a las personas relacionadas en el párrafo anterior.

3. Los gastos de adquisición, conservación y mejora de los bienes y derechos de titularidad conjunta y los mismos gastos en relación con los bienes de titularidad privativa de alguno de los miembros de la familia, pero sólo en proporción al valor de su uso, cuando este corresponda a la familia y se ejercite efectivamente por ella.

4. No tienen la consideración de cargas familiares los gastos derivados de la gestión y la defensa de los bienes privativos, exceptuando los establecidos en el apartado anterior. Tampoco serán consideradas cargas familiares los gastos que corresponden al interés exclusivo de uno de los cónyuges.

Artículo 10. Deber de información económica entre los cónyuges

1. A los efectos de cumplir con la obligación de contribuir al levantamiento de las cargas del matrimonio, los cónyuges deberán informarse recíprocamente sobre la composición de sus respectivos patrimonios y sobre los rendimientos de sus respectivas actividades. No obstante lo anterior, los cónyuges podrán dispensarse expresamente de dicha obligación de información patrimonial.

2. En todo caso, los cónyuges están obligados a informarse recíprocamente sobre los actos de administración que, en su caso, lleven a cabo sobre el patrimonio común, si lo hay, y sobre los gastos que lleven a cabo para satisfacer las cargas del matrimonio.

Artículo 11. Gastos de un cónyuge para satisfacer las necesidades ordinarias de la familia

1 De los actos de un cónyuge dirigidos a satisfacer las necesidades ordinarias de la familia, según los usos del lugar y las circunstancias de esta, responderán frente a terceros, en primer lugar y solidariamente, los bienes del cónyuge que contrajo la deuda, los bienes agermanados y, en su caso, las donaciones por razón del matrimonio a que se refiere el artículo 31 y, subsidiariamente, los del otro cónyuge.

2. En les relacions internes entre els cònjuges, el que haja satisfet més quantitat de què li corresponia, segons el que disposa l'apartat 2 de l'article 8 d'esta llei, tindrà dret a ser reembossat per l'altre cònjuge.

Article 12. El treball per a la casa i conceptes assimilats

1. El treball per a la casa serà considerat com a contribució a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

2. La mateixa consideració tindrà l'atenció especial als fills, discapacitats i als ascendents, que visquen en la llar familiar o en la seua pròpia o en un altre establiment d'acollida, però en règim de dependència econòmica i assistencial, si és el cas, del matrimoni.

3. També es considerarà treball per a la casa la col·laboració no retribuïda o insuficientment retribuïda que un dels cònjuges preste a l'altre en l'exercici de la seua activitat empresarial o professional.

Article 13. Criteris de valoració del treball per a la casa

1. Es tindran en compte amb caràcter orientatiu i com a mínim els criteris següents de valoració del treball per a la casa, sense perjudici de la ponderació que realitze l'autoritat judicial corresponent o de l'acord a què apleguen els cònjuges: el cost d'estos servicis en el mercat laboral, els ingressos que el cònjuge que presta estos servicis haja pogut deixar d'obtenir en l'exercici de la seua professió o ofici com a conseqüència de la dedicació al treball domèstic en qualsevol de les seues manifestacions enumerades en l'article precedent, o els ingressos obtinguts pel cònjuge beneficiari d'estos servicis en la mesura que la seua prestació per l'altre cònjuge li ha permès d'obtenir-los.

2. La consideració dels servicis previstos en este article com a col·laboració per a l'alçament de les càrregues del matrimoni determina l'obligació de compensar-los a l'hora de la dissolució del règim econòmic matrimonial, atenent els criteris de valoració assenyalats en l'apartat anterior.

Article 14. Excepcions a la compensació del treball per a la casa

1. Llevat de pacte en contra, la compensació a què es referix l'article anterior no tindrà lloc quan, d'una altra manera, el cònjuge amb dret a ella haja obtingut avantatges patrimonials equiparables a tal compensació com a conseqüència precisament del règim econòmic que va ordenar el seu matrimoni.

2. No obstant, tal compensació serà compatible amb altres drets de caràcter patrimonial a què tinga dret el cònjuge que puga exigir aquella i que tinguen causa jurídica diferent de la del dret a obtenir la compensació com la pensió compensatòria

Article 15. Regles per a la compensació del treball domèstic i assimilats

1. El pagament de la compensació pel treball per a la llar es farà en la quantia, forma, terminis i amb les garanties, si és el cas, que acorden les parts, complint sempre allò establert a l'article 13.1 de la present llei. Tot això, sense perjudici del que, a falta d'acord, decidisca el jutge.

2. L'acció per a reclamar el pagament de la compensació prescriu en el termini de cinc anys. Este termini començarà a córrer des que es va poder exigir el pagament de la compensació.

CAPÍTOL III

De la vivenda habitual de la família

Article 16. Actes dispositius sobre la vivenda habitual de la família. Requisits

1. Siga quin siga el règim econòmic del matrimoni, per a disposar d'algun dret sobre la vivenda habitual de la família o sobre els mobles d'ús ordinari de la mateixa, el cònjuge titular necessitarà el consentiment de l'altre cònjuge en cada cas. El consentiment del cònjuge no titular s'ha de prestar amb coneixement dels elements essencials i de les circumstàncies accidentals del concret negoci dispositiu.

2. Si un dels cònjuges realitzara un acte o negoci de disposició sobre un immoble que poguera constituir la vivenda habitual de la família haurà de manifestar, en el document en què els formalitze, si tal circumstància concorre o no en l'immoble disposat. La mani-

2. En las relaciones internas entre los cónyuges, el que haya satisfecho más cantidad de la que le correspondía, según lo dispuesto en el apartado 2 del artículo 8 de la presente ley, tendrá derecho a ser reembolsado por el otro cónyuge.

Artículo 12. El trabajo para la casa y conceptos asimilados

1. El trabajo para la casa será considerado como contribución al levantamiento de las cargas del matrimonio.

2. La misma consideración tendrá la atención especial a los hijos, discapacitados y a los ascendientes, que vivan en el hogar familiar o en el suyo propio o en otro establecimiento de acogida, pero en régimen de dependencia económica y asistencial, en su caso, del matrimonio.

3. También se considerará trabajo para la casa la colaboración no retribuïda o insuficientemente retribuïda que uno de los cónyuges preste al otro en el ejercicio de su actividad empresarial o profesional.

Artículo 13. Criterios de valoración del trabajo para la casa

1. Se tendrán en cuenta con carácter orientativo y como mínimo los criterios siguientes de valoración del trabajo para la casa, sin perjuicio de la ponderación que realice la autoridad judicial correspondiente o del acuerdo al que lleguen los cónyuges: el costo de tales servicios en el mercado laboral, los ingresos que el cónyuge que presta tales servicios haya podido dejar de obtener en el ejercicio de su profesión u oficio como consecuencia de la dedicación al trabajo doméstico en cualquiera de sus manifestaciones enumeradas en el artículo precedente, o los ingresos obtenidos por el cónyuge beneficiario de tales servicios en la medida en que su prestación por el otro cónyuge le ha permitido obtenerlos.

2. La consideración de los servicios previstos en este artículo como colaboración para el levantamiento de las cargas del matrimonio determina la obligación de compensarlos al tiempo de la disolución del régimen económico matrimonial, atendiendo a los criterios de valoración señalados en el apartado anterior.

Artículo 14. Excepciones a la compensación del trabajo para la casa

1. Salvo pacto en contrario, la compensación a que se refiere el artículo anterior no tendrá lugar cuando, de otra forma, el cónyuge con derecho a ella haya obtenido ventajas patrimoniales equiparables a tal compensación, como consecuencia precisamente del régimen económico que ordenó su matrimonio.

2. No obstante, tal compensación será compatible con otros derechos de carácter patrimonial a los que tenga derecho el cónyuge que pueda exigir aquella y que tengan causa jurídica diferente de la del derecho a obtener la compensación como la pensión compensatoria.

Artículo 15. Reglas para la compensación del trabajo doméstico y asimilados

1. El pago de la compensación por el trabajo para el hogar se hará en la cuantía, forma, plazos y con las garantías, en su caso, que acuerden las partes, cumpliendo siempre lo establecido en el artículo 13.1 de la presente ley. Todo ello sin perjuicio de lo que, a falta de acuerdo, decida el juez.

2. La acción para reclamar el pago de la compensación prescribe en el plazo de cinco años. Este plazo comenzará a correr desde que se pudo exigir el pago de la compensación.

CAPÍTULO III

De la vivienda habitual de la familia

Artículo 16. Actos dispositivos sobre la vivienda habitual de la familia. Requisitos

1. Sea cual sea el régimen económico del matrimonio, para disponer de algún derecho sobre la vivienda habitual de la familia o sobre los muebles de uso ordinario de la misma, el cónyuge titular necesitará el consentimiento del otro cónyuge en cada caso. El consentimiento del cónyuge no titular se ha de prestar con conocimiento de los elementos esenciales y de las circunstancias accidentales del concreto negocio dispositivo.

2. Si uno de los cónyuges realizara un acto o negocio de disposición sobre un inmueble que pudiera constituir la vivienda habitual de la familia, habrá de manifestar, en el documento en el que los formalice, si tal circunstancia concorre o no en el inmueble dispuesto. La

festació errònia o falsa del disposador no perjudicarà l'adquirent de bona fe, sempre que s'adquirisca en les condicions que estableix l'article 18.1 de la present llei. En el cas que l'immoble objecte del negoci dispositiu fóra la vivenda habitual de la família i així s'haguera fet constar, haurà de figurar en el mateix document el consentiment del cònjuge no titular.

3. En cas de negativa sense justa causa del consentiment per part del cònjuge no titular per a l'acte dispositiu, o incapacitat per a prestar-lo, este podrà ser suplert per l'autorització judicial, ponderant, fonamentalment, l'interés de la família o qualsevol altra justa causa.

Es considerarà que al cònjuge no titular li assistix justa causa per a denegar el seu consentiment a l'acte dispositiu, entre altres raons, quan convisquen en la llar familiar els fills comuns.

4. No obstant, inclús en el cas que la denegació del consentiment per a l'acte dispositiu per part del cònjuge no titular fóra per alguna de les causes a què es referix l'apartat anterior, el jutge, ponderant les circumstàncies del cas, podrà suplir el seu consentiment si apreciara que concorre un interés familiar superior que així ho exigisca.

Article 17. Anul·labilitat de l'acte dispositiu sobre la vivenda habitual de la família

1. L'acte de disposició sobre la vivenda habitual de la família efectuat pel cònjuge titular sense el consentiment de l'altre o sense l'autorització judicial corresponent podrà ser anul·lat a instància de l'altre cònjuge.

2. Esta acció caducarà als quatre anys, a comptar des de la inscripció de la disposició en el Registre de la Propietat, llevat que s'acredite que el cònjuge no titular va tindre coneixement d'este acte amb anterioritat a la inscripció, i en este cas este termini es computarà des de la data del coneixement real.

Article 18. Els tercers adquirents de la vivenda habitual de la família i efectes de la inoposabilitat a estos de l'anul·labilitat de l'acte dispositiu

1. La nul·litat de la disposició no afecta l'adquirent de bona fe i a títol oneros a qui el disposador no va informar o va informar inexactament sobre la condició d'habitatge habitual de la família de l'immoble objecte del negoci dispositiu, sempre que la seua adquisició s'inscriba en el Registre de la Propietat. Es considerarà de bona fe l'adquirent que no conega o que, raonablement, no puga conèixer el caràcter de l'immoble com a vivenda habitual de la família.

2. En cas que el negoci dispositiu sobre la vivenda habitual de la família no puga anul·lar-se amb la correlativa restitució de les prestacions recíproques, el cònjuge no titular podrà exigir judicialment que les quantitats obtingudes pel cònjuge que va disposar de l'immoble sense el seu consentiment es destinen a l'adquisició d'una vivenda habitual suficient per a la família i de característiques anàlogues a la disposada, i podrà igualment sol·licitar en seu judicial l'adopció de les mesures cautelars pertinents per a l'efectivitat de la reinversió sobre els béns privatius del cònjuge disposador.

3. Sense perjudi d'això, el cònjuge que va efectuar l'acte dispositiu, l'anul·labilitat del qual siga inoposable al tercer adquirent, quedarà responsable dels danys i perjudis irrogats a la família com a conseqüència directa del negoci dispositiu inatacable.

Article 19. Predetracció de l'ajovar domèstic a la defunció d'un dels cònjuges

1. A la defunció d'un dels cònjuges, s'adjudicaran al supervivent els béns que constitueixen l'ajovar domèstic de la vivenda habitual comuna dels cònjuges, per dret de predetracció, per la qual cosa no es computaran en el seu haver hereditari. No s'inclouen en este dret de predetracció els objectes de valor extraordinari en funció del muntant del cabal relict pel causant i del nivell de vida del matrimoni.

2. A falta de prova en contra, es presumirà que els béns que constitueixen l'ajovar domèstic de la vivenda habitual, pertanyen per mitat i en pro indiviso als dos cònjuges.

3. Si la defunció ha sigut a causa d'un cas de violència domèstica, sempre que el cònjuge supervivent haja sigut condemnat per la mort dolosa de l'altre en sentència judicial ferma, quedarà privat d'este dret de predetracció.

manifestación errónea o falsa del disponente no perjudicará al adquirente de buena fe, siempre que se adquiriera en las condiciones que establece el artículo 18.1 de la presente ley. En caso de que el inmueble objeto del negocio dispositivo fuera la vivienda habitual de la familia y así se hubiera hecho constar, habrá de figurar en el mismo documento el consentimiento del cónyuge no titular.

3. En caso de negativa sin justa causa del consentimiento por parte del cónyuge no titular para el acto dispositivo, o incapacidad para prestarlo, este podrá ser suplido por la autorización judicial, ponderando fundamentalmente el interés de la familia o cualquier otra justa causa.

Se considerará que al cónyuge no titular le asiste justa causa para denegar su consentimiento al acto dispositivo, entre otras razones, cuando convivan en el hogar familiar los hijos comunes.

4. No obstante, incluso en el caso de que la denegación del consentimiento para el acto dispositivo por parte del cónyuge no titular fuera por alguna de las causas a que se refiere el apartado anterior, el juez, ponderando las circunstancias del caso, podrá suplir su consentimiento si apreciara que concurre un interés familiar superior que así lo exija.

Artículo 17. Anulabilidad del acto dispositivo sobre la vivienda habitual de la familia

1. El acto de disposición sobre la vivienda habitual de la familia efectuado por el cónyuge titular sin el consentimiento del otro o sin la correspondiente autorización judicial podrá ser anulado a instancia del otro cónyuge.

2. Esta acción caducará a los cuatro años, a contar desde la inscripción de la disposición en el Registro de la Propiedad, a no ser que se acredite que el cónyuge no titular tuvo conocimiento de tal acto con anterioridad a la inscripción, en cuyo caso tal plazo se computará desde la fecha del conocimiento real.

Artículo 18. Los terceros adquirentes de la vivienda habitual de la familia y efectos de la inoponibilidad a ellos de la anulabilidad del acto dispositivo

1. La nulidad de la disposición no alcanza al adquirente de buena fe y a título oneroso a quien el disponente no informó o informó inexactamente sobre la condición de vivienda habitual de la familia del inmueble objeto del negocio dispositivo, siempre que su adquisición se inscriba en el Registro de la Propiedad. Se considerará de buena fe al adquirente que no conozca o que, razonablemente no pueda conocer el carácter del inmueble como vivienda habitual de la familia.

2. En caso de que el negocio dispositivo sobre la vivienda habitual de la familia no pueda anularse con la correlativa restitución de las prestaciones recíprocas, el cónyuge no titular podrá exigir judicialmente que las cantidades obtenidas por el cónyuge que dispuso del inmueble sin su consentimiento se destinen a la adquisición de una vivienda habitual suficiente para la familia y de características análogas a la dispuesta, pudiendo igualmente solicitar en sede judicial la adopción de las medidas cautelares pertinentes para la efectividad de la reinversión sobre los bienes privativos del cónyuge disponente.

3. Sin perjuicio de ello, el cónyuge que efectuó el acto dispositivo, cuya anulabilidad sea inoponible al tercero adquirente, quedará responsable de los daños y perjuicios irrogados a la familia como consecuencia directa del negocio dispositivo inatacable.

Artículo 19. Predetracción del ajuar doméstico al fallecimiento de uno de los cónyuges

1. Al fallecimiento de uno de los cónyuges, se adjudicarán al sobreviviente los bienes que constituyen el ajuar doméstico de la vivienda habitual común de los cónyuges, por derecho de predetracción, por lo que no se computarán en su haber hereditario. No se incluyen en este derecho de predetracción los objetos de extraordinario valor en función del montante del caudal relicto por el causante y del nivel de vida del matrimonio.

2. A falta de prueba en contrario, se presumirá que los bienes que constituyen el ajuar doméstico de la vivienda habitual, pertenecen por mitad y en pro indiviso a ambos cónyuges.

3. Si el fallecimiento ha sido a causa de un caso de violencia doméstica, siempre que el cónyuge sobreviviente haya sido condenado por la muerte dolosa del otro en sentencia judicial firme, quedará privado de este derecho de predetracción.

Article 20. Predetracció de l'ajovar domèstic en els casos de separació, nul·litat o divorç

En els casos de nul·litat, separació o divorç, l'ús de l'ajovar domèstic s'atribuirà preferentment al cònjuge a qui s'haja atribuït l'ús de la vivenda familiar mitjançant sentència judicial, sense perjudi d'allò que els consorts acorden en el conveni regulador dels efectes patrimonials de la seua separació, divorç o nul·litat aprovat judicialment.

Article 21. Dret de preferent adjudicació de l'ús de la vivenda habitual de la família

1. A la mort d'un dels cònjuges, l'ús de la vivenda habitual que forme part de l'herència del premort, per ser este el titular d'esta en la seua totalitat o junt amb el cònjuge supervivent, s'adjudicarà preferentment a este, i es computarà per a la valoració de l'haver hereditari que li corresponga.

2. El dret d'adjudicació preferent al cònjuge supervivent no es reconeixerà en els casos en què la defunció d'un dels cònjuges haja sigut causada per violència domèstica exercida pel supervivent i este haja sigut condemnat per la mort dolosa de l'altre en sentència ferma i també quan el cònjuge supervivent haguera estat incurs en altra causa d'indignitat per a succeir o de desheretament.

CAPÍTOL IV

La carta de núpcies o capitulacions matrimonials

Article 22. Capacitat per a atorgar carta de núpcies o capitulacions matrimonials

Poden atorgar carta de núpcies o capitulacions matrimonials els que poden vàlidament contraure matrimoni. Quan estes atribuïsquen drets d'un contraent menor a l'altre cònjuge sobre béns immobles, establiments mercantils o industrials o objectes d'extraordinari valor, aquell necessitarà per a l'eficax atorgament de la carta de núpcies, els complements de capacitat dels seus progenitors i en defecte d'ells, del seu curador.

Article 23. Capacitat per a atorgar carta de núpcies o capitulacions matrimonials oneroses

Si alguna disposició capitular suposara alienació o gravamen de béns del contraent menor o li imposara a este mode o contraprestació, este necessitarà els complements de capacitat dels seus pares o persones que exercisquen càrrecs tutelars, o de l'altre cònjuge després de la celebració del matrimoni, si este fóra major d'edat i la disposició afectara a béns dels mencionats en l'article precedent.

Article 24. La carta de núpcies de l'incapacitat

La possibilitat que un incapacitat judicialment atorgue eficaxment carta de núpcies dependrà del que resulte de la sentència d'incapacitació.

Article 25. El contingut de la carta de núpcies o capitulacions matrimonials

En la carta de núpcies o capitulacions matrimonials es pot establir el règim econòmic del matrimoni i qualssevol altres pactes de naturalesa patrimonial o personal entre els cònjuges o a favor d'ells, dels seus fills nascuts o per nàixer, ja perquè produïsquen efectes durant el matrimoni o inclús després de la dissolució del mateix, sense més límits que el que estableix esta Llei, el que resulte dels bons costums i el que impose l'absoluta igualtat de drets i obligacions entre els consorts dins del seu matrimoni.

Article 26. Moment de l'atorgament de la carta de núpcies i el seu règim de modificació

1. La carta de núpcies o capitulacions matrimonials es podran atorgar abans de celebrar el matrimoni o després de la celebració, però, en tot cas, només produirà efecte una vegada que este es contraiga.

2. Igualment, la carta de núpcies o capitulacions matrimonials es podran modificar, en tot o en part, per les mateixes persones que van constituir el dret, deure, funció o facultat, personal o patrimonial, la

Artículo 20. Predetracción del ajuar doméstico en los casos de separación, nulidad o divorcio

En lo casos de nulidad, separación o divorcio, el uso del ajuar doméstico se atribuirá preferentemente al cónyuge al que se haya atribuido el uso de la vivienda familiar mediante sentencia judicial, sin perjuicio de lo que los consortes acuerden en el convenio regulador de los efectos patrimoniales de su separación, divorcio o nulidad aprobado judicialmente.

Artículo 21. Derecho de preferente adjudicación del uso de la vivienda habitual de la familia

1. A la muerte de uno de los cónyuges, el uso de la vivienda habitual que forme parte de la herencia del premuerto, por ser este el titular de la misma en su totalidad o junto con el cónyuge supérstite, se adjudicará preferentemente a este, computándose para la valoración del haber hereditario que le corresponda.

2. El derecho de adjudicación preferente al cónyuge supérstite no se reconocerá en aquellos casos en los que el fallecimiento de uno de los cónyuges haya sido causado por violencia doméstica ejercida por el sobreviviente y este haya sido condenado por la muerte dolosa del otro en sentencia firme y también cuando el cónyuge supérstite hubiera estado incurso en otra causa de indignidad para suceder o de desheredación.

CAPÍTULO IV

La carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales

Artículo 22. Capacidad para otorgar carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales

Pueden otorgar carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales quienes pueden válidamente contraer matrimonio. Cuando estas atribuyan derechos de un contrayente menor al otro cónyuge sobre bienes inmuebles, establecimientos mercantiles o industriales u objetos de extraordinario valor, aquel necesitará para el eficaz otorgamiento de la carta de nupcias los complementos de capacidad de sus progenitores y, en su defecto, de su curador.

Artículo 23. Capacidad para otorgar carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales onerosas

Si alguna disposición capitular supusiera enajenación o gravamen de bienes del contrayente menor o le impusiera a éste modo o contraprestación, este necesitará los complementos de capacidad de sus padres o personas que ejerzan cargos tutelares, o del otro cónyuge después de la celebración del matrimonio, si este fuera mayor de edad y la disposición afectara a bienes de los mencionados en el artículo precedente.

Artículo 24. La carta de nupcias del incapacitado

La posibilidad de que un incapacitado judicialmente otorgue eficazmente carta de nupcias dependerá de lo que resulte de la sentencia de incapacitación.

Artículo 25. El contenido de la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales

En la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales se puede establecer el régimen económico del matrimonio y cualesquiera otros pactos de naturaleza patrimonial o personal entre los cónyuges o a favor de ellos, de sus hijos nacidos o por nacer, ya para que produzcan efectos durante el matrimonio o incluso después de la disolución del mismo, sin más límites que lo que establece esta ley, lo que resulte de las buenas costumbres y lo que imponga la absoluta igualdad de derechos y obligaciones entre los consortes dentro de su matrimonio.

Artículo 26. Momento del otorgamiento de la carta de nupcias y su régimen de modificación

1. La carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales se podrán otorgar antes de celebrar el matrimonio o después de su celebración, pero, en todo caso, sólo producirá efecto una vez que este se contraiga.

2. Igualmente, la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales se podrán modificar, en todo o en parte, por las mismas personas que constituyeron el derecho, deber, función o facultad, personal o patri-

modificació del qual es pretenga, sense perjudici dels drets adquirits per tercers de bona fe abans de la publicitat registral de la modificació esmentada o del moment del seu coneixement efectiu si este ha sigut anterior.

Article 27. Requisites formals de la carta de núpcies i oposabilitat a tercers

1. Per a la seua validesa la carta de núpcies o capitulacions matrimonials i les seues modificacions s'han d'atorgar en escriptura pública.

2. Només seran oposables a tercers des de la seua inscripció en el Registre Civil, llevat que es prove que tenien coneixement de l'atorgament o de la modificació i del seu contingut abans de la seua publicitat registral.

Article 28. Ineficàcia i nul·litat de la carta de núpcies o capitulacions matrimonials

1. Sense perjudici del disposat en l'article 25 d'esta llei, la carta de núpcies o capitulacions matrimonials queden sense efecte en els casos en què el matrimoni es declara nul, es dissol per divorç i també en els casos de separació.

En estos supòsits, els cònjuges, en el corresponent conveni regulador, podran ratificar, modificar o extingir determinats drets, obligacions o funcions establits per ells en la carta de núpcies o capitulacions matrimonials, sempre que això no siga incompatible amb la seua nova situació. El conveni regulador desplegarà la seua eficàcia a partir de la seua aprovació judicial.

2. Sense perjudici del que estableix l'apartat anterior, la nul·litat, la separació o el divorç no poden suposar perjudici personal o reducció dels drets patrimonials que es van constituir en la carta de núpcies o capitulacions matrimonials a favor dels fills o de terceres persones, llevat que estos renunciem o hi haja una sentència condemnatòria dels mateixos fills per vexació o maltracte als seus pares amb condemna de privació de llibertat superior a dos anys, o que aquestes situacions personals o drets patrimonials siguen radicalment incompatibles amb la nova situació sorgida de la nul·litat, la separació o el divorç.

3. La nul·litat o la ineficàcia del negoci capitular es regirà per les normes de la nul·litat o ineficàcia dels contractes.

Article 29. Els drets concedits per tercers en la carta de núpcies o capitulacions matrimonials ineficaces

1. Els drets constituïts per tercers a favor dels cònjuges en la carta de núpcies o capitulacions matrimonials s'entendran atribuïts per raó del seu matrimoni i, en principi, quedaran extingits per la dissolució o la separació matrimonial dels consorts, llevat que, a pesar de constituir-se en els capítols, tinguen una causa jurídica distinta que no faça incompatible el seu manteniment amb la nova situació dels beneficiaris o titulars d'estos.

2. Els drets constituïts en carta de núpcies o capitulacions matrimonials per tercers a favor dels fills dels cònjuges, tant dels presents com dels futurs, dels contraents no s'extingiran només pel fet de la dissolució o la separació del matrimoni dels seus pares, tret que el manteniment d'estos drets siga radicalment incompatible amb esta nova situació.

Article 30. Eficàcia de la carta de núpcies o capitulacions matrimonials després de la mort d'un dels cònjuges

Allò pactat en carta de núpcies o capitulacions matrimonials entre els contraents o entre estos i tercers pot tindre, depenent de la naturalesa i causa d'allò que s'ha acordat, vigència i eficàcia després de la mort de qualsevol dels consorts en els mateixos termes pactats o en els que resulten de la concreció o ratificació testamentària de la previsió capitular, si és el cas.

CAPÍTOL V

Les donacions per raó de matrimoni

Article 31. Concepte

1. Són donacions per raó de matrimoni o propter nuptias les fetes per un dels contraents o dels cònjuges a favor de l'altre en consideració al matrimoni que es va a celebrar o que s'ha celebrat i aquelles que

monial, cuya modificación se pretenda, sin perjuicio de los derechos adquiridos por terceros de buena fe antes de la publicidad registral de dicha modificación o del momento de su efectivo conocimiento si este ha sido anterior.

Artículo 27. Requisites formales de la carta de nupcias y oponibilidad a terceros

1. Para su validez, la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales y sus modificaciones se deben otorgar en escritura pública.

2. Sólo serán oponibles frente a terceros desde su inscripción en el Registro Civil, salvo que se pruebe que tenían conocimiento del otorgamiento o de la modificación y de su contenido antes de su publicidad registral.

Artículo 28. Ineficacia y nulidad de la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales

1. Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 25 de esta ley, la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales quedan sin efecto en los casos en los que el matrimonio se declara nulo, se disuelve por divorcio y también en los casos de separación.

En estos supuestos, los cónyuges, en el correspondiente convenio regulador, podrán ratificar, modificar o extinguir determinados derechos, obligaciones o funciones establecidos por ellos en la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales, siempre que ello no sea incompatible con su nueva situación. El convenio regulador desarrollará su eficacia a partir de su aprobación judicial.

2. Sin perjuicio de lo que establece el apartado anterior, la nulidad, la separación o el divorcio no pueden suponer perjuicio personal o reducción de los derechos patrimoniales que se constituyeron en la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales a favor de los hijos o de terceras personas, salvo que estos renunciem o exista una sentencia condenatoria de los mismos hijos por vejación o maltrato a sus padres con condena de privación de libertad superior a dos años, o que tales situaciones personales o derechos patrimoniales sean radicalmente incompatibles con la nueva situación surgida de la nulidad, la separación o el divorcio.

3. La nulidad o ineficacia del negocio capitular se regirá por las normas de la nulidad o ineficacia de los contratos.

Artículo 29. Los derechos concedidos por terceros en la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales ineficaces

1. Los derechos constituidos por terceros a favor de los cónyuges en la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales se entenderán atribuidos por razón de su matrimonio y, en principio, quedarán extinguidos por la disolución o separación matrimonial de los consortes, salvo que, a pesar de constituirse en los capítulos, tengan una causa jurídica distinta que no haga incompatible su mantenimiento con la nueva situación de los beneficiarios o titulares de los mismos.

2. Los derechos constituidos en carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales por terceros a favor de los hijos de los cónyuges, tanto de los presentes como de los futuros no se extinguirán por el sólo hecho de la disolución o la separación del matrimonio de sus padres, a menos que el mantenimiento de tales derechos sea radicalmente incompatible con esta nueva situación.

Artículo 30. Eficacia de la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales después de la muerte de uno de los cónyuges

Lo pactado en carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales entre los contrayentes o entre estos y terceros puede tener, dependiendo de la naturaleza y causa de lo que se ha acordado, vigencia y eficacia después de la muerte de cualquiera de los consortes en los mismos términos pactados o en los que resulten de la concreción o ratificación testamentaria de la previsión capitular, en su caso.

CAPÍTULO V

Las donaciones por razón de matrimonio

Artículo 31. Concepto

1. Son donaciones por razón de matrimonio o propter nuptias las hechas por uno de los contrayentes o de los cónyuges a favor del otro en consideración al matrimonio que se va a celebrar o que se ha cele-

atorguen altres persones amb la mateixa consideració, o per a ajudar a l'alçament de les càrregues del matrimoni. Igualment, els cònjuges podran realitzar donacions entre si per raó del vincle que existia entre ells fins eixe moment, després de la separació o dissolució del matrimoni.

2. Les donacions per raó del matrimoni es regiran per les regles generals de les donacions, llevat del que disposen els articles següents.

Article 32. Capacitat

1. Tenen capacitat per a fer estes donacions els que poden contractar i disposar dels seus béns.

2. La capacitat per a acceptar-les és l'exigida per a contraure matrimoni.

Article 33. Objecte de la donació propter nuptias. La donació universal de la nua propietat. Presumpció de donació per mitat als cònjuges

1. Poden ser objecte de donació qualsevol classe de béns, universalitats de béns, drets i accions. El donant es podrà reservar l'usufructe atribuint al donatari només la nua propietat del bé o béns donats. Així mateix la donació podrà fer-se amb caràcter successiu a favor dels fills o filles en ocasió del matrimoni, per al cas de defunció d'un d'ells.

2. Les donacions fetes conjuntament als contraents o als cònjuges pertanyen als dos per parts iguals i en règim de comunitat ordinària, llevat que el donant hi haja disposat una altra cosa.

3. Es presumirà que les donacions per raó de matrimoni fetes pels progenitors a favor d'un fill o filla comuna, han sigut atorgades a parts iguals pels dos, excepte que en el moment de l'atorgament s'haja fet expressa designació de parts.

Article 34. La forma de les donacions propter nuptias

Les donacions per raó de matrimoni podran fer-se en carta de núpcies o en escriptura separada de donació. Si tingueren per objecte béns immobles, hauran de fer-se necessàriament en escriptura pública. Quan es tracte de béns d'altra naturalesa, es respectaran els usos i costums del lloc.

Article 35. La revocació de les donacions per raó de matrimoni

1. Sense perjudi de l'aplicació de les normes generals sobre les causes de revocació de les donacions a les donacions per raó de matrimoni, estes podran ser revocades, a més, per les causes següents:

a) Si el matrimoni no se celebra, siga quina siga la causa, en el terme d'un any des de l'atorgament de la donació.

b) Les donacions modals i condicionals seran revocables a més de per les causes assenyalades en l'apartat anterior, per l'incompliment del mode o de la condició, o pel seu compliment si esta és resolutoria. El donant podrà revocar-les en el termini d'un any des que va tindre coneixement de la causa de revocació.

c) Si el matrimoni es declara nul o es dissol o els cònjuges se separen de fet o judicialment.

2. Si la donació es revocara i s'haguera vinculat a l'alçament de les càrregues del matrimoni, els béns donats, sense perjudi de tornar a la propietat del donant, continuaran baix l'administració del cònjuge responsable d'atendre tals càrregues, qui podrà atendre-les amb els seus fruits, llevat que el donant s'haguera reservat l'usufructe dels béns donats.

3. L'acció de revocació caduca en el termini d'un any des que el donant va tindre coneixement de la causa de revocació.

4. A pesar de concórrer causa de revocació de les donacions per raó de matrimoni, el donant podrà renunciar a l'exercici de la revocació, de forma unilateral o convinguda, amb el donatari o donataris, novant d'esta manera, si és el cas, l'anterior liberalitat.

Article 36. La restitució subsegüent a la revocació de les donacions per raó de matrimoni

1. En cas de revocació, els béns donats hauran de ser restituïts, a requeriment del donant, en l'estat que resulte de l'ús adequat a la seua naturalesa.

brado y aquellas que otorguen otras personas con la misma consideración, o para ayudar al levantamiento de las cargas del matrimonio. Igualmente, los cónyuges podrán realizar donaciones entre sí por razón del vínculo que existía entre ellos hasta ese momento, después de la separación o disolución del matrimonio.

2. Las donaciones por razón del matrimonio se regirán por las reglas generales de las donaciones, excepto lo que dispongan los artículos siguientes.

Artículo 32. Capacidad

1. Tienen capacidad para hacer estas donaciones los que pueden contratar y disponer de sus bienes.

2. La capacidad para aceptarlas es la exigida para contraer matrimonio.

Artículo 33. Objeto de la donación propter nuptias. La donación universal de la nuda propiedad. Presunción de donación por mitad a los cónyuges

1. Puede ser objeto de donación cualquier clase de bienes, universalidades de bienes, derechos y acciones. El donante se podrá reservar el usufructo atribuyendo al donatario solo la nuda propiedad del bien o bienes donados. Así mismo, la donación podrá hacerse con carácter sucesivo a favor de los hijos o hijas con ocasión del matrimonio, para el caso de defunción de uno de ellos.

2. Las donaciones hechas conjuntamente a los contrayentes o a los cónyuges pertenecen a los dos por partes iguales y en régimen de comunidad ordinaria, excepto que el donante haya dispuesto otra cosa.

3. Se presumirá que las donaciones por razón de matrimonio hechas por los progenitores a favor de un hijo o hija común han sido otorgadas por partes iguales por los dos, excepto que en el momento del otorgamiento se haya hecho expresa designación de partes.

Artículo 34. La forma de las donaciones propter nuptias

Las donaciones por razón de matrimonio podrán hacerse en carta de nupcias o en escritura separada de donación. Si tuvieran por objeto bienes inmuebles, habrán de hacerse necesariamente en escritura pública. Cuando se trate de bienes de otra naturaleza, se respetarán los usos y costumbres del lugar.

Artículo 35. La revocación de las donaciones por razón de matrimonio

1. Sin perjuicio de la aplicación de las normas generales sobre las causas de revocación de las donaciones a las donaciones por razón de matrimonio, estas podrán ser revocadas, además, por las causas siguientes:

a) Si el matrimonio no se celebra, sea cual sea su causa, en el término de un año desde el otorgamiento de la donación.

b) Las donaciones modales y condicionales serán revocables, además de por las causas señaladas en el apartado anterior, por el incumplimiento del modo o de la condición, o por su cumplimiento si esta es resolutoria. El donante podrá revocarlas en el plazo de un año desde que tuvo conocimiento de la causa de revocación.

c) Si el matrimonio se declara nulo o se disuelve o los cónyuges se separan de hecho o judicialmente.

2. Si la donación se revocara y se hubiera vinculado al levantamiento de las cargas del matrimonio, los bienes donados, sin perjuicio de volver a la propiedad del donante, continuarán bajo la administración del cónyuge responsable de atender tales cargas, quien podrá atenderlas con sus frutos, excepto que el donante se hubiera reservado el usufructo de los bienes donados.

3. La acción de revocación caduca en el plazo de un año desde que el donante tenga conocimiento de la causa de revocación.

4. A pesar de concurrir causa de revocación de las donaciones por razón de matrimonio, el donante podrá renunciar al ejercicio de la revocación, de forma unilateral o convenida, con el donatario o donataris, novando de esta manera, en su caso, la anterior liberalidad.

Artículo 36. La restitución subsiguiente a la revocación de las donaciones por razón de matrimonio

1. En caso de revocación, los bienes donados deberán ser restituídos, a requerimiento del donante, en el estado que resulte del uso adecuado a su naturaleza.

2. El retard en la devolució del bé, la donació de la qual va ser revocada, convertix el donatari, si fóra culpable del mateix, o a qui resultara aquell imputable, en deutor dels fruits produïts per la cosa des que li va ser requerida la seua entrega, així com del valor del deteriorament que la cosa patirà pel mateix fet del transcurs del temps o per la culpa o negligència d'aquells, i de l'import dels danys i perjudicis patits pel revocant a causa de tal retard.

3. Si és el cas, el donant haurà d'indemnitzar al donatari de les millores necessàries i útils fetes en el bé donat.

Article 37. La col·lació de les donacions propter nuptias

Existirà obligació per part del donatari de portar els béns donats a col·lació en l'herència del donant, en els termes que resulten de l'aplicació del Dret successori valencià.

TÍTOL II
La germania

Article 38. Concepte

1. La germania és una comunitat conjunta o en mà comuna de béns, pactada entre els esposos en carta de núpcies o capitulacions matrimonials abans de contraure matrimoni, en ocasió d'este, o bé en qualsevol moment amb posterioritat, modificant o complementant aquelles.

El caràcter agermanat dels béns podrà igualment fer-se constar en el document públic de la seua adquisició sense necessitat d'atorgar o modificar la carta de núpcies o capitulacions matrimonials.

2. Com la resta dels béns del matrimoni, els béns agermanats estan principalment afectes a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

Article 39. Composició de la germania i efectes del canvi del règim jurídic d'un bé del matrimoni valencià respecte de tercers

La germania pot comprendre tots, algun o alguns dels béns dels esposos. La seua composició pot modificar-se durant la seua vigència, tant en el sentit d'aportar-hi béns com en el d'excloure'n. En tot cas, el canvi de règim jurídic d'un bé no perjudicarà els drets adquirits per tercers abans de la publicitat registral d'aquell o abans que tinga coneixement d'este el tercer.

Article 40. Administració i disposició dels béns agermanats

1. Els actes d'administració i de disposició dels béns agermanats requereixen el consentiment dels dos cònjuges, i estos poden apoderar-se a este efecte reciprocament.

2. Els actes d'administració o de disposició duts a terme per només un dels cònjuges podran ser ratificats per l'altre, amb efectes retroactius.

Article 41. El consentiment judicial supletori

1. Si un dels cònjuges es nega a prestar el consentiment oportú per a l'acte d'administració o de disposició pertinent, l'altre cònjuge podrà acudir a la instància judicial competent perquè, ponderant l'interès de la família i els avantatges econòmics del negoci projectat en si mateixos, el suplisca.

2. El cònjuge que no haguera prestat el seu consentiment al negoci celebrat podrà demandar judicialment la nul·litat del mateix i sol·licitar l'anotació preventiva de la demanda quan tal negoci afecte béns immobles o, si és el cas, les mesures cautelars que resulten pertinents quan es tracte de béns d'una altra naturalesa.

Article 42. Extinció i dissolució de la germania

1. La germania s'extingix per acord mutu dels cònjuges i en tot cas quan es dissolga el matrimoni, se separen els cònjuges o si el matrimoni es declara nul, sense perjudi de que estos convinguen que la comunitat subsistisca ja siga per quotes o en mà comuna entre els antics esposos o el supervivent i els hereus de l'altre.

2. Dels deutes particulars de cada cònjuge responen preferentment els seus propis béns, i en cas de no resultar estos suficients per a

2. El retraso en la devolución del bien cuya donación fue revocada convierte al donatario, si fuera culpable del mismo, o a quien resultara aquel imputable, en deudor de los frutos producidos por la cosa desde que le fue requerida su entrega, así como del valor del deterioro que la cosa padeciera por el mismo hecho del transcurso del tiempo o por la culpa o negligencia de aquellos, y del importe de los daños y perjuicios padecidos por el revocante a causa de tal retraso.

3. En su caso, el donante deberá indemnizar al donatario de las mejoras necesarias y útiles hechas en el bien donado.

Artículo 37. La colación de las donaciones propter nuptias

Existirá obligación por parte del donatario de llevar los bienes donados a colación en la herencia del donante, en los términos que resulten de la aplicación del Derecho sucesorio valenciano.

TÍTULO II
La germanía

Artículo 38. Concepto

1. La germanía es una comunidad conjunta o en mano común de bienes, pactada entre los esposos en carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales antes de contraer matrimonio, con ocasión de este, o bien en cualquier momento con posterioridad, modificando o complementando aquellas.

El carácter agermanado de los bienes podrá igualmente hacerse constar en el documento público de su adquisición, sin necesidad de otorgar o modificar la carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales.

2. Como el resto de los bienes del matrimonio, los bienes agermanados están principalmente afectos al levantamiento de las cargas del matrimonio.

Artículo 39. Composición de la germanía y efectos del cambio del régimen jurídico de un bien del matrimonio valenciano respecto de terceros

La germanía puede comprender todos, alguno o algunos de los bienes de los esposos. Su composición puede modificarse durante su vigencia, tanto en el sentido de aportar bienes a la misma, como en el de excluir bienes de ella. En todo caso, el cambio de régimen jurídico de un bien no perjudicará los derechos adquiridos por terceros antes de la publicidad registral de aquel o antes de que tenga conocimiento del mismo el tercero.

Artículo 40. Administración y disposición de los bienes agermanados

1. Los actos de administración y de disposición de los bienes agermanados requieren el consentimiento de ambos cónyuges, pudiendo estos apoderarse a este efecto recíprocamente.

2. Los actos de administración o de disposición llevados a cabo por uno solo de los cónyuges podrán ser ratificados por el otro, con efectos retroactivos.

Artículo 41. El consentimiento judicial supletorio

1. Si uno de los cónyuges se niega a prestar el consentimiento oportuno para el acto de administración o de disposición pertinente, el otro cónyuge podrá acudir a la instancia judicial competente para que, ponderando el interés de la familia y las ventajas económicas del negocio proyectado en sí mismos, lo supla.

2. El cónyuge que no hubiera prestado su consentimiento al negocio celebrado podrá demandar judicialmente la nulidad del mismo y solicitar la anotación preventiva de la demanda, cuando tal negocio afecte a bienes inmuebles o, en su caso, las medidas cautelares que resulten pertinentes, cuando se trate de bienes de otra naturaleza.

Artículo 42. Extinción y disolución de la germanía

1. La germanía se extingue por acuerdo mutuo de los cónyuges y, en todo caso, cuando se disuelva el matrimonio, se separen los cónyuges o si el matrimonio se declara nulo, sin perjuicio de que estos convengan que la comunidad subsista, ya sea por cuotas o en mano común, entre los antiguos esposos o el superviviente y los herederos del otro.

2. De las deudas particulares de cada cónyuge responden preferentemente sus propios bienes, y en caso de no resultar estos suficientes

atendre al pagament dels dits deutes, respondran els béns agermanats. A estos efectes, el creditor podrà sol·licitar l'embargament dels béns agermanats, que serà immediatament notificat a l'altre cònjuge, i este podrà sol·licitar que en la traba se substituïsquen aquells béns per la part que en ells ostenta el cònjuge deutor, i en este cas l'embargament comportarà la dissolució de la germania sobre el bé o béns travats.

3. Si al dissoldre's la germania els cònjuges no sotmeten simultàniament els béns abans agermanats a un nou règim econòmic, s'entendrà que cada un d'ells té la propietat dels que li resulten adjudicats, la seua administració i lliure disposició sense més limitacions que la seua afecció a l'alçament de les càrregues del matrimoni.

Article 43. La liquidació de la germania. Possibilitat de dissociar la nua propietat i l'usufructe de tots els béns abans agermanats

1. La divisió dels béns agermanats entre els cònjuges o entre el cònjuge supervivent i els hereus del premort, una vegada pagats els deutes i les càrregues del matrimoni, es farà per mitat entre ells quan es dissolga la germania o, si és el cas, a l'hora de defunció d'un dels cònjuges.

2. També hi haurà liquidació de la germania quan s'atribuïska a un cònjuge o al cònjuge supervivent l'usufructe vitalici de tots els béns agermanats i a l'altre cònjuge o als hereus del premort la nua propietat d'estos.

TÍTOL III

El règim legal supletori valencià: el règim de separació de béns

Article 44. El règim legal supletori del matrimoni

Si no hi ha pacte entre els cònjuges respecte del règim econòmic a què ha de subjectar-se el seu matrimoni o si tal pacte és o es torna ineficax, el règim econòmic matrimonial serà el de separació de béns, de manera que la celebració de les núpcies, excepte el que resulte de les normes imperatives d'esta llei i d'allò que s'ha convingut pels contractants, no afectarà, per si sola, ni a la composició dels seus patrimonis respectius, ni als drets ni facultats que ostenten sobre els mateixos, que quedaran, sense perjudici del principi de responsabilitat patrimonial universal, afectes especialment a l'alçament de les càrregues del matrimoni en la proporció que els cònjuges convinguen i, a falta d'acord, en proporció a la quantia dels seus patrimonis i rendes que els formen.

Article 45. La responsabilitat patrimonial individual de cada cònjuge

De les obligacions i responsabilitats que contraiga cada cònjuge en l'exercici de la seua llibertat civil patrimonial i sense relació amb el deure de contribuir a l'alçament de les càrregues del matrimoni, respondrà aquell exclusivament amb tots els seus béns presents i futurs.

Article 46. Atribució per mitat dels béns posseïts pels cònjuges sense títol

Quan no es puga acreditar a quin dels cònjuges pertany algun bé o dret posseït per ells, els correspondrà per meitat, i es respectarà sempre el millor dret que sobre el bé esmentat corresponga a terceres persones. Si es tracta de béns mobles que siguen d'ús personal o estiguen directament destinats al desenvolupament de l'activitat d'un dels cònjuges i no siguen d'extraordinari valor, tenint en compte les circumstàncies econòmiques del cònjuge usuari, es presumeix que pertanyen a este.

Article 47. L'afecció dels béns dels cònjuges a l'alçament de les càrregues del matrimoni

Els béns dels cònjuges estan prioritàriament afectes a l'alçament de les càrregues del matrimoni. Tindran la consideració de càrregues del matrimoni les referides en l'article 9 d'esta llei.

Article 48. Les despeses realitzades i les obligacions concretes en l'exercici de la potestat domèstica ordinària

1. Qualsevol dels cònjuges pot, per ell mateix, actuar amb eficàcia jurídica per a atender les necessitats ordinàries de la família, de conformitat amb els usos del lloc i les circumstàncies d'aquesta.

para atender al pago de dichas deudas, responderán los bienes agermanados. A estos efectos, el acreedor podrá solicitar el embargo de los bienes agermanados, que será inmediatamente notificado al otro cónyuge, y este podrá solicitar que en la traba se sustituyan aquellos bienes por la parte que en ellos ostenta el cónyuge deudor y, en este caso, el embargo comportará la disolución de la germanía sobre el bien o bienes trabados.

3. Si al disolverse la germanía los cónyuges no someten simultáneamente los bienes antes agermanados a un nuevo régimen económico, se entenderá que cada uno de ellos tiene la propiedad de los que le resulten adjudicados, su administración y libre disposición, sin más limitaciones que su afección al levantamiento de las cargas del matrimonio.

Artículo 43. La liquidación de la germania. Posibilidad de dissociar la nuda propiedad y el usufructo de todos los bienes antes agermanados

1. La división de los bienes agermanados entre los cónyuges o entre el cónyuge sobreviviente y los herederos del premuerto, una vez pagadas las deudas y las cargas del matrimonio, se hará por mitad entre ellos cuando se disuelva la germanía o, en su caso, al tiempo de fallecimiento de uno de los cónyuges.

2. Cabe también la liquidación de la germanía atribuyendo a un cónyuge o al cónyuge sobreviviente el usufructo vitalicio de todos los bienes agermanados y al otro cónyuge o a los herederos del premuerto la nuda propiedad de los mismos.

TÍTULO III

El régimen legal supletorio valenciano: el régimen de separación de bienes

Artículo 44. El régimen legal supletorio del matrimonio

Si no hay pacto entre los cónyuges respecto del régimen económico al que debe sujetarse su matrimonio o si tal pacto es o deviene ineficaz, el régimen económico matrimonial será el de separación de bienes, de manera que la celebración de las nupcias, excepto lo que resulte de las normas imperativas de esta ley y de lo que se ha convenido por los contrayentes, no afectará, por sí sola, ni a la composición de sus patrimonios respectivos ni a los derechos ni facultades que ostenten sobre los mismos, que quedarán, sin perjuicio del principio de responsabilidad patrimonial universal, afectos especialmente al levantamiento de las cargas del matrimonio en la proporción que los cónyuges convengan y, a falta de acuerdo, en proporción a la cuantía de sus patrimonios y rentas que los formen.

Artículo 45. La responsabilidad patrimonial individual de cada cónyuge

De las obligaciones y responsabilidades que contraiga cada cónyuge en el ejercicio de su libertad civil patrimonial y sin relación con el deber de contribuir al levantamiento de las cargas del matrimonio, responderá el mismo exclusivamente con todos sus bienes presentes y futuros.

Artículo 46. Atribución por mitad de los bienes poseídos por los cónyuges sin título

Quando no se pueda acreditar a cuál de los cónyuges pertenece algún bien o derecho poseído por ellos, les corresponderá por mitad, respetando siempre el mejor derecho que sobre el citado bien pueda corresponder a terceras personas. Si se trata de bienes muebles que sean de uso personal o estén directamente destinados al desarrollo de la actividad de uno de los cónyuges y no sean de extraordinario valor, teniendo en cuenta las circunstancias económicas del cónyuge usuario, se presume que pertenecen a este.

Artículo 47. La afección de los bienes de los cónyuges al levantamiento de las cargas del matrimonio

Los bienes de los cónyuges están prioritariamente afectos al levantamiento de las cargas del matrimonio. Tendrán la consideración de cargas del matrimonio las referidas en el artículo 9 de la presente ley.

Artículo 48. Los gastos realizados y las obligaciones contraídas en el ejercicio de la potestad doméstica ordinaria

1. Cualquiera de los cónyuges puede, por sí solo, actuar con eficacia jurídica para atender las necesidades ordinarias de la familia, conforme a los usos del lugar y a las circunstancias de la misma.

2. Dels deutes contrets en l'exercici de la potestat domèstica ordinària dirigida a la satisfacció de les càrregues del matrimoni i de la família respondran els cònjuges en la forma que determina l'article 11 d'esta llei, si existixen béns agermanats o donacions per raó del matrimoni especialment afectes a l'alçament de les càrregues del matrimoni. En cas contrari, respondrà front al creditor el cònjuge que va contraure el deute i subsidiàriament l'altre cònjuge. En la relació interna entre els cònjuges, cada un respondrà pels deutes contrets amb este fi en proporció als seus respectius recursos econòmics.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Única

Les aportacions a la germania i les adjudicacions resultants de la seua liquidació total o parcial, en allò que depenga de les competències de La Generalitat, gaudiran d'exempció en l'Impost de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera

1. Els matrimonis celebrats abans de l'entrada en vigor d'esta llei, sense perjudi que acorden en carta de núpies o capitulacions matrimonials el que consideren convenient respecte al règim econòmic del seu matrimoni o altres matèries pròpies d'aquella, quedaran sotmesos a la societat a guanys prevista en el Codi civil, com a règim econòmic legal supletori de primer grau del seu matrimoni.

2. No obstant l'anterior, si s'hagueren atorgat capitulacions matrimonials amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei, conservaran estes la seua validesa, i s'aplicarà el règim a què els esposos es van acollir voluntàriament, sense perjudi de la facultat d'atorgar noves capitulacions a l'empara de la nova legislació.

3. Els matrimonis contrets amb posterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei s'acolliran al règim econòmic matrimonial de separació de béns establert com a legal supletori, llevat que en carta de núpies pacten un règim distint.

Segona

Fins que s'aprove i entre en vigor el Dret successori valencià, la referència a este, que es conté en l'article 37 d'esta llei, es considerarà realitzada al Codi civil.

DISPOSICIONS FINALS

Primera

Esta llei es dicta a l'empara de la competència que l'article 49.1.2a de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana atribueix a La Generalitat, per a conservar, modificar i desenrotllar el Dret foral civil valencià, recuperant el seu contingut pel que fa al règim econòmic matrimonial, en plena harmonia amb la Constitució i la realitat social i econòmica valenciana, tal com preceptuen l'article 7 i la disposició transitòria tercera de l'Estatut d'autonomia.

Segona

El Codi civil, en totes les matèries regides en esta llei, tindrà vigència, amb caràcter de Dret supletori, en defecte d'esta llei, el costum, els principis generals de l'ordenament jurídic valencià en matèria econòmica matrimonial, i la doctrina jurisprudencial civil del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

Tercera

En exercici de la llibertat de pactes que consagra esta llei, els cònjuges podran acollir-se en bloc a qualsevol dels règims econòmics matrimonials que regula el Codi civil en el que no siga incompatible amb les disposicions imperatives contingudes en esta llei.

2. De las deudas contraídas en el ejercicio de la potestad doméstica ordinaria dirigida a la satisfacción de las cargas del matrimonio y de la familia responderán los cónyuges en la forma que determina el artículo 11 de esta ley, si existen bienes agermanados o donaciones por razón del matrimonio especialmente afectas al levantamiento de las cargas del matrimonio. En caso contrario, responderá frente al acreedor el cónyuge que contrajo la deuda y subsidiariamente el otro cónyuge. En la relación interna entre los cónyuges, cada uno responderá por las deudas contraídas con este fin en proporción a sus respectivos recursos económicos.

DISPOSICIÓN ADICIONAL

Única

Las aportaciones a la germania y las adjudicaciones resultantes de su liquidación total o parcial, en lo que dependa de las competencias de la Generalitat, gozarán de exención en el impuesto de transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados.

DISPOSICIONES TRANSITORIAS

Primera

1. Los matrimonios celebrados antes de la entrada en vigor de la presente ley, sin perjuicio de que puedan acordar en carta de nupcias o capitulaciones matrimoniales lo que estimen conveniente con respecto al régimen económico de su matrimonio u otras materias propias de aquella, quedarán sometidos a la sociedad de gananciales prevista en el Código civil, como régimen económico legal supletorio de primer grado de su matrimonio.

2. No obstante lo anterior, si se han otorgado capitulaciones matrimoniales con anterioridad a la entrada en vigor de esta ley, conservarán estas su validez, resultando de aplicación el régimen al que los esposos se acogieron voluntariamente, sin perjuicio de la facultad de otorgar nuevas capitulaciones al amparo de la nueva legislación.

3. Los matrimonios contraídos con posterioridad a la entrada en vigor de la presente ley quedarán acogidos al régimen económico matrimonial de separación de bienes establecido en la misma como legal supletorio, salvo que en carta de nupcias pacten un régimen distinto.

Segunda

Hasta que se apruebe y entre en vigor el Derecho sucesorio valenciano, la referencia al mismo, que se contiene en el artículo 37 de la presente ley, se entenderá realizada al Código civil.

DISPOSICIONES FINALES

Primera

La presente ley se dicta al amparo de la competencia que el artículo 49.1.2a del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana atribuye a La Generalitat, para conservar, modificar y desarrollar el Derecho foral civil valenciano, recuperando su contenido en lo concerniente al régimen económico matrimonial en plena armonía con la Constitución y la realidad social y económica valenciana, tal y como preceptúan el artículo 7 y la disposición transitoria tercera del Estatuto de autonomía.

Segunda

El Código civil, en todas las materias regidas en esta ley, tendrá vigencia, con carácter de Derecho supletorio, en defecto de la presente ley, la costumbre, los principios generales del ordenamiento jurídico valenciano, en materia económica matrimonial, y la doctrina jurisprudencial civil del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana.

Tercera

En ejercicio de la libertad de pactos que consagra esta ley, los cónyuges podrán acogerse en bloque a cualquiera de los regímenes económicos matrimoniales que regula el Código civil en lo que no sea incompatible con las disposiciones imperativas contenidas en esta ley.

Quarta

Esta Llei entrarà en vigor el 25 d'abril de 2008.

Per tant, ordene que tots els ciutadans, tribunals, autoritats i poders públics als quals pertoque, observen i facen complir esta llei.

València, 20 de març de 2007

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

Cuarta

Esta ley entrará en vigor el 25 de abril de 2008.

Por tanto, ordeno que todos los ciudadanos, tribunales, autoridades y poderes públicos a los que corresponda, observen y hagan cumplir esta ley.

Valencia, 20 de marzo de 2007

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ